

MIQUEL FONT ROCA (1947)

Les ciutats tenen arrels. Arrels noves, de la gent que hi arriba i les fa casa seva, i arrels antigues, de la història que les ha conformat i les famílies que durant generacions han vist canviar aquesta Terrassa que ara, tots i totes, considerem casa nostra.

El dia que vaig conèixer Miquel Font i Roca el primer que va fer va ser regalar-me un impressionant llibre de les Masies de Terrassa. L'obsequi no deixava de ser una mostra de la tasca realitzada per la Fundació Sant Galderic aprofitant l'extens treball d'investigació de l'Esteve Canyameres per preservar la memòria de l'origen rural de la nostra ciutat. Tot i això, quan el Miquel m'explicava com va topar amb la investigació de Canyameres, entre la qual es trobaven els orígens de la seva pròpia família, amb l'arbre genealògic dels Font de Gaià, no vaig poder deixar de pensar en això, en les arrels i una herència deutora amb una ciutat i uns orígens que un diria aquest terrassenc de l'any assumeix com un deure haver de preservar, de la mateixa manera que les seves profundes creences han marcat la seva vida i la seva forma d'afrontar la mateixa i el compromís amb la seva ciutat.

Però anem als orígens, el Miquel Font Roca neix l'any 1947, fill del Pere i la Maria Teresa. Va ser el primogènit i els seus germans sempre li van dir que era el "fill únic de nou germans" per l'afinitat i complicitat que va guardar sempre amb la seva mare. Al començament la família va viure a les cases que hi havia costat de la Fàbrica Font Batallé de la família, fins que en morir l'avi, van traslladar-se a viure al carrer Major, a l'edifici que havia construït el seu besavi, el Peret Font.

Va estudiar als Carmelites i després va anar 3 anys a casa el senyor Cima, on feien classe un grup de 12-13 alumnes de diferents edats. D'allà anirà a fer el batxillerat cap als escolapis. Dir que el Miquel, segons ell mateix explica, no era un nen precisament fàcil. El seu pare es veu que ja havia sigut un trasto i, al seu torn, quan li va tocar, el seu fill Miquel també ho va ser. Un tarannà que, segurament va influir quan en plena adolescència li van obligar a fer un test psicotècnic per veure les seves habilitats futures i on al Miquel Font li van dir que, com a molt, es podia enfocar cap a estudiar un peritatge elèctric. Picat en contra d'un resultat amb el qual no estava d'acord, va treure's dos cursos en un sol any i va decidir tirar-se cap a la carrera de química, una professió que per cert, només cal escoltar-lo, l'apassiona. Dir també aquí que el seu pare li va dir ben clar que es dediqués al que volgués però que, sobretot, no se li acudís estudiar tèxtil, doncs l'home, format i amb una visió realista del futur, ja veia que les coses anaven pel pedregar.

Així, l'any 69 el Miquel acaba la carrera i entra en pràctiques a l'empresa Sandoz i ja s'hi quedarà. Allà s'integrarà a l'equip de laboratori i podrà estudiar i esdevenir diplomad en alts polímers pel consell superior d'investigacions científiques.

Paral·lelament en l'àmbit personal, dir que l'any 67 comença el seu nuviatge amb la Maria Vidal. Es veu que el pare de la Maria els hi va dir ben clar que fins que ella no acabés la carrera, res de casar-se i així ho van fer. Ara, si la Maria acabava la

carrera a finals de juny de 1973, el 9 de juliol ja es trobaven a davant de l'altar. Al cap d'un parell d'anys arribava el Miquel, l'únic fill de la parella, qui els va donar l'ensurt de voler plantar-se al món en una de les seves escapades a Sort i els va tenir amb l'ai al cor durant els primers mesos de vida.

A partir d'aquí, dir que els primers 20 anys de la carrera professional del Miquel Font a una multinacional com Sandoz va aprendre molt però també va trepitjar molt poc la ciutat. Recorda aquells anys com un continu de viatges, fent més de 4000 vegades la Meridiana i vivint la família des de lluny i amb trucades a casa on li tocava fer esbrucades al seu fill Miquel a distància quan feia alguna malifeta.

No és d'estranyar que quan el nostre terrassenc de l'any decideix deixar la multinacional l'any 1989 i crear el seu propi projecte empresarial, VACOL, a la ciutat, digui que "torna" a una Terrassa on ell és fonamentalment, i amb orgull, el marit de la Maria Vidal. I és que l'evolució professional de la Maria i la seva vinculació amb la ciutat és de tots coneguda. No en va, ella ja va ser nomenada terrassenca de l'any el 2003 i avui acumulen l'honor de ser el segon matrimoni on els dos han estat distingits amb aquest homenatge.

En tot cas, el Miquel Font, com dèiem, torna a Terrassa. I aquí, treballant i vivint la ciutat de prop, reprèn de forma progressiva la seva vinculació amb aquelles arrels que citàvem al començament i que el fan anar imbricant-se i relacionant-se amb la ciutat.

En primer terme des de la mateixa concepció empresarial. El Miquel recorda que el seu pare, en tancar l'empresa amb la desfeta del tèxtil, va vendre propietats per poder acomiadar a tots els treballadors pagant-los degudament. Ell, al seu torn, després dels primers anys de consolidació del projecte de VACOL va decidir que el 25 per cent dels beneficis de l'empresa es destinessin a temes socials.

I aquí podríem definir dos vessants de la implicació personal d'aquest terrassenc de l'any amb la ciutat. Avancem que resulta impossible fer esment de tots els projectes on s'ha involucrat i el com ho ha fet. Però si dibuixar primer la seva implicació amb el teixit empresarial i econòmic local on, donada la seva expertesa professional, amics l'aniran lligant fins a involucrar-s'hi plenament. Començant, evidentment, per la seva especialització. Si des de l'any 86 ja formava part del Centre Espanyol de Plàstics, a Terrassa la seva implicació amb la CECOT el portarà a la presidència de Gremi Químic durant deu anys. Membre també de la Cambra de Comerç i Indústria de Terrassa des de l'any 2000, president de l'Intercameral i president de la Cambra de la Propietat Urbana de Terrassa des de l'any 2011. Responsabilitats, com es pot veure, que han anat més enllà de la seva jubilació civil i espais on Miquel Font sempre s'ha implicat intentant deixar la seva empremta.

No descuidar-nos, per cert, en aquest apartat, la implicació del Miquel amb l'antiga Caixa Terrassa des de l'any 1999. Des de l'Assemblea general i el Consell d'Administració va poder viure en primera persona tot el procés de desaparició de l'entitat i, sense necessitat d'entrar amb detalls, el seu relat d'aquell procés s'impregna del desencís d'aquells que han seguit les indicacions imposades des de

fora per acabar veient com es porta a l'atzucac i finalització d'una estructura de ciutat. Un consol, no menor si es vol, la decisió presa a temps de desvincular l'obra social de l'entitat. Un fet que ha permès que aquesta continuï amb la Fundació especial Antiga Caixa Terrassa on el Miquel continua implicat en el Patronat.

L'altre vessant a destacar del seu lligam amb la ciutat es comença a esdevenir l'any 1992, quan Mossèn Puig li demana entrar al Consell d'economia de la parroquia del Sant Esperit. Allà es trobarà amb Joan Antoni Pujals, amic del seu pare i amb qui el Miquel es porta 20 anys. La diferència d'edat no serà barrera perquè es conformi un tàndem d'emprenedors disposats a revolucionar qualsevol projecte en què s'impliquen. Dins del Sant Esperit modernitzaran i condicionaran l'espai de l'avui Catedral de Terrassa, però aquest tàndem estendrà els seus esforços també cap a altres àmbits .

Destacar, per descomptat, la Fundació Busquets. El Miquel s'hi uneix l'any 1992 com a secretari al costat de la presidència del Joan Antoni Pujals i no li prendrà el relleu al capdavant de la Fundació fins l'any 2011. Aquí cal dir que el Miquel Font era un pèl reticent a acceptar l'homenatge del terrassenc de l'any si se li atorgava com a president de la Fundació Busquets. I és que, com explica, no li agradaria atribuir-se els mèrits d'una entitat solidària que funciona i ajuda als infants necessitats i les persones en exclusió social gràcies a un equip extens de 22 educadors i 9 religioses a qui atribueix l'èxit de la feina del dia a dia. Cal dir, però, que l'empremta del Miquel Font es veu en allò que domina, els números i una expertesa empresarial que acaba aplicant als projectes en els quals s'implica. I la Fundació no n'és una excepció. La qüestió és com optimitzar recursos per maximitzar el resultat. Un bon exemple d'aquesta iniciativa és la venda dels terrenys adjacents a l'edifici històric al Diari de Terrassa. Uns ingressos que els hi permeten adequar les instal·lacions de l'edifici, fer una cuina nova, ampliar el menjador o abordar la construcció de la residència per persones sense llar adjacent a la Fundació. Aquí resulta especialment interessant aquesta perspectiva comptable de l'ajuda als altres del Miquel, ja que explica com la construcció de la residència permet cobrir un servei d'ajuda a aquestes persones que abans es realitzava a partir de pisos de lloguer. I, evidentment, el que deixes de gastar-te en lloguers ho pots destinar a ajudar als altres.

Un altre exemple de la visió pragmàtica de l'avui terrassenc de l'any és la creació de la Fundació Privada Sant Galderic. L'any 1995 la que havia estat la cooperativa agrícola de Terrassa i, posteriorment, Cambra agrícola, es troba que per llei les cambres locals seran dissoltes i tots els seus fons passaran a la Generalitat. Per evitar-ho, el Miquel s'hi implica per la creació primer de la cooperativa de Serveis Terrassencs Sant Isidre i, posteriorment, la Fundació Sant Galderic, de la qual el Miquel n'esdevindrà el president.

Actualment ja van cap a la 14a edició com a Fundació destinada a mantenir els valors fonamentals de Pagesia, solidaritat i Cultura. Això ha implicat que des de la seva creació s'hagi destinat més de 600.000 euros en ajudes en projectes socials. Entre les iniciatives promogudes per la institució, a més, s'hi poden trobar iniciatives

tan disperses com ajudes a pagesos jubilats, la recuperació de la col brotonera, el concurs de pintura del Coro Vell o la publicació, ja esmentada a l'inici, de l'impressionant treball de les Masies de Terrassa.

Com podeu comprovar, dir que actualment el Miquel Font està jubilat seria realitzar una afirmació, com a mínim, qüestionable. La Fundació Busquets, Sant Galderic, la gestió del patrimoni cultural del bisbat, la presidència de la cambra de la propietat urbana de Terrassa i podríem continuar sense oblidar-nos dels seus tres nets... El temps d'una glossa però és limitat i, com dèiem a l'inici, queda constatada la implicació de Miquel Font amb aquesta ciutat.

Una Terrassa on es troben les arrels de la seva família.

Una ciutat que ha demostrat estimar.

Poc més queda dir-te que, Enhorabona Terrassenc de l'any.